

ค่านิยมของสตรีอินเดียน

การกำหนดคุณค่าของสตรีย่อมแตกต่างกันออกไปตามความคิดเห็นของนักปราชญ์แต่ละคน ในที่นี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงค่านิยมของสตรีอินเดียนในทัศนะของนักกฎหมายอินเดียน เพื่อให้ทราบถึงความประพฤติกและ ความงามของสตรีประการใด ที่จะเป็นคุณสมบัติอันมีคุณค่าควรแก่การนิยมนยกย่องและไม่นิยมนยกย่อง อันอาจเป็นผลเกี่ยวพันถึงสิทธิและหน้าที่ของสตรี

ค่านิยมของค่านิยม

"ค่านิยม" มีผู้ให้ความหมายแตกต่างกันออกไป ทั้งที่วอลเตอร์และสกอต^๑ (Walter and Scott) กล่าวว่า ค่านิยมหมายถึงความคิดรวมยอดที่เป็นพื้นฐานในการเลือกของบุคคล ซึ่งแสดงออกเมื่อบุคคลมีความเชื่อมั่นในสิ่งที่คิดว่าถูกหรือผิด สำคัญหรือไม่สำคัญ ฉลาดหรือโง่ ดีหรือเลว สวยหรือน่าเกลียด จริงหรือปลอม พื้นฐานแห่งการเลือกนี้อาจจะแสดงออกมาโดยสติสัมปชัญญะหรือจากจิตใจสำนึกก็ได้

ศูนย์วิทยพัทยาการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๑ Otis M. Walter and Robert L. Scott, Thinking and Speaking (New York : The Mcmillon Company, 1962), p. 158.

การ์ฟอร์ค^๑ (Garforth) กล่าวว่า เราใช้ค่านิยมเพื่อแสดงให้เห็นว่าของบางสิ่งบางอย่างนั้นมีคุณค่า ซึ่งเป็นสิ่งจูงใจให้เราเลือกหรือให้เราชอบมากกว่าของอื่น ฉะนั้น ค่านิยมจึงได้แก่คุณสมบัติที่มีคุณค่าควรที่จะให้เลือก และยอมเป็นสิ่งที่เป็นส่วนหนึ่งของวัตถุ เช่น เงิน รถ และหนังสือ หรือของสถานะของจิตใจ เช่น ความสุขหรือความพอใจ หรือของลักษณะของพฤติกรรม เช่น ความสุภาพ ความกรุณา และความภักดี หรือของคุณค่าทางธรรมจรรยา เช่น ความอดกลั้น และการครองความบริสุทธิ์ และของอื่น ๆ ที่คนจะพึงเลือกอีกมากมายหลายอย่าง

เนื่องจากมีนักการศึกษาชาวตะวันตกได้ถกเถียงเรื่องความหมายและวิธีการปลูกฝังค่านิยมกันมาก ผู้วิจัยจึงเลือกความหมายของคำ "ค่านิยม" ตามที่การ์ฟอร์คให้ค่านิยมไว้ว่า ค่านิยม หมายถึงคุณสมบัติของสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่มีคุณค่าควรแก่การยกย่อง ผู้วิจัยจะกล่าวถึง ค่านิยมของสตรีอินเดีย ตามที่ปรากฏใน

^๑ F.W. Garforth, "Values : An Essay Towards Clarification," Educational Review 17(3) (June 1965), p. 189 - 197. Value is used to indicate that something has worth that is regarded as attracting choice or preference. Value is thus the property of being choiceworthy and it attaches to objects, like money, cars, and books, to states of mind like happiness or contentment, to modes behavior, like courtesy, kindness and loyalty, to moral qualities, like temperance and chastity, and to innumerable other items of human choice.

คัมภีร์ธรรมศาสตร์

ค่านิยมเกี่ยวกับความประพฤติของสตรีอันเป็นที่ปรารถนาของสังคม

สตรีอันเคยจะมีคุณค่าควรแก่การนิยมยกย่อง พึ่งมีคุณสมบัติดังนี้

ความบริสุทธิ์

การที่ชาวอินเดียดูถือความบริสุทธิ์ของสตรีเป็นสิ่งสำคัญ เพราะว่าสังคมยอมให้สาวพรหมจารีเท่านั้นที่จะมีโอกาสแต่งงาน ทั้งข้อความในมนุสมฤติกล่าวว่า

บทสวดที่กล่าวถึงการแต่งงานใช้กับสตรีที่เป็นพรหมจารีเท่านั้น และไม่มีใครที่ไหนจะใช้กับผู้ชายและผู้หญิงที่เสียพรหมจารีแล้ว ผู้หญิงเหล่านี้จะถูกกีดกันออกจากพิธีกรรมทางศาสนา^๑

แม้แต่สตรีที่ไม่มีบุตรชายก็จะได้รับการยกย่องถ้าเธอรักษาความบริสุทธิ์ไว้อย่างมั่นคง ทั้งข้อความต่อไปนี้

ภรรยาที่ปฏิบัติตนตามบทบัญญัติของศาสนาอย่างเคร่งครัด รักษาความบริสุทธิ์ไว้อย่างมั่นคง ควบคุมตนเองได้และไม่ตระหนี่จะไปสู่สวรรค์ ถึงแม้ว่าจะไม่มีบุตรชาย^๒

^๑ Mn. 8.226.

pānigrahanikā mantrāḥ kanyāsv eva pratisthitāḥ /
nākanyāsu kvacinrñām luptadharmakriyā hi tāḥ //

^๒ Mn. 5.160.

mṛte bhārtari sādhvī strī brahmacārye vyavasthitā /
svargam gacchaty aputrāpi yathā te brahmacāriṇaḥ //

ดูเทียบ Brh. 24.10 และ Yāj. 1.75.

ภรรยาที่รักษาความบริสุทธิ์หลังจากสามีตายไปแล้ว จะได้ไปสู่สวรรค์ เช่นเดียวกับพรหมจารี ถึงแม้ว่าเธอจะไม่มีบุตรชาย^๑

อนึ่ง การที่ชาวฮินดูยึดถือในเรื่องความบริสุทธิ์ของสตรีมาก เพราะเชื่อว่าสตรีได้รับพรจากโสมเทพผู้ให้ความสะอาดแก่เธอ จากคนธรรพผู้ให้เสียงที่ไพเราะ และจากพระอัคนีผู้ทำให้อวัยวะต่าง ๆ ของเธอบริสุทธิ์ ดังนั้น ถ้าสตรีอยู่ลำพังจะบริสุทธิ์เสมอ^๒ ที่ไม่บริสุทธิ์เพราะมีผู้อื่นทำให้ไม่บริสุทธิ์เท่านั้น^๓ และจากความเชื่อนี้ เป็นผลทำให้สตรีได้รับการคุ้มครองจากกฎหมาย กล่าวคือ ผู้เขียนคัมภีร์ธรรมศาสตร์ได้ระบุโทษผู้ชายที่ล่วงเกินสตรีไว้อย่างรุนแรง ระบบวรรณะมีส่วนสำคัญในการพิจารณาโทษซึ่งพอสรุปได้ว่า ผู้ชายวรรณะต่ำล่วงเกินผู้หญิงที่อยู่ในวรรณะสูง จะได้รับโทษรุนแรงกว่าผู้ชายที่อยู่ในวรรณะสูงล่วงเกินผู้หญิงที่อยู่ในวรรณะต่ำ ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบให้เห็นดังนี้

ชายคู่ทรล่วงเกินหญิงทวิช^๔ ถ้าเธอมีคนคุ้มครองเขาจะถูกประหารชีวิต^๕

004652

^๑ Vis. 25.17.

^๒ Yāj. 1.71.

soṃaḥ śāucaṃ dadāu strīṇāṃ gandharvaś ca śubhāṃ giram /
pāvakaḥ sarvamedhyatvaṃ medhyā vai yoṣito hy atah //

ดูเทียบ Vās. 28.5 - 6. และ Bau. 2.2.4.5.

^๓ Bau. 1.5.9.6.

^๔ ทวิช คือ บุคคลในสามวรรณะแรก อันได้แก่ พราหมณ์ กษัตริย์ และไวศยะ.

^๕ Gau. 12.3.

ถ้าไม่มีคนคุมครอง เขาจะถูกริบทรัพย์สมบัติทั้งหมด^๑ หรือถูกตัดอวัยวะ^๒ แต่
ถ้าชายทวิขลวงเกินหญิงศูทร เขาจะเสียค่าปรับ ๑,๐๐๐ ปณะ^๓ เท่านั้น

ชายศูทรลวงเกินหญิงพราหมณ์ กษัตริย์จะจับชายผู้นั้นผูกไว้กับเสา
วีระณะ แล้วโยนเข้ากองไฟ^๔ แต่ถาชายพราหมณ์ลวงเกินหญิงศูทร เขาจะเสียค่าปรับ
๑,๐๐๐ ปณะ แม้สตรีนั้นจะมีคนคุมครอง^๕

^๑Mn. 8.374.

sūdro guptam aguptam vā dvāijētam varṇam āvasan /
aguptam aṅgasarvasvāir guptam sarveṇa hīyate //

ดูเทียบ Yāj. 2.286; 294; Āp. 2.10.26.20; 2.10.27.9;

Gau. 12.2 - 3; Vās. 21.5; Bau. 2.2.3.52. และ Nār. 12.71.

^๒Gau. 12.2.

^๓Mn. 8.383.

sahasraṃ brāhmaṇo dandaṃ dāpyo gupte tu te vrajan /
sūdrāyāṃ kṣatriyaviśoḥ sāhasro vāi bhaved damaḥ //

^๔Vās. 21.1.

^๕Mn. 8.385.

agupte kṣatriyāvāisīye sūdrāṃ vā brāhmaṇo vrajan /

śatāni pañca dandyaḥ syāt sahasraṃ tvantyaजा striyam //

ดูเทียบ Yāj. 2.294.

ชายไวศยะหรือกษัตริย์ล่วงเกินหญิงพราหมณ์ผู้ไม่มีคนคุ้มครอง ชาย-
ไวศยะจะเสียค่าปรับ ๕๐๐ ปณะ ชายกษัตริย์จะเสียค่าปรับ ๑,๐๐๐ ปณะ^๑
ถ้ามีคนคุ้มครองทั้งชายไวศยะและกษัตริย์จะถูกประหารชีวิต โดยการเผาทั้งเป็น
ควยหนาแห่ง^๒ แต่ถาชายพราหมณ์ล่วงเกินหญิงไวศยะ หรือกษัตริย์ผู้ไม่มีคนคุ
มครอง เขาจะเสียค่าปรับ ๕๐๐ ปณะ^๓ แต่จะเสียค่าปรับ ๑,๐๐๐ ปณะ เมื่อมีคน
คุ้มครอง^๔

ชายไวศยะล่วงเกินหญิงกษัตริย์ เขาจะเสียค่าปรับ ๕๐๐ ปณะ แต่ถา
ชายกษัตริย์ล่วงเกินหญิงไวศยะ เขาจะเสียค่าปรับ ๑,๐๐๐ ปณะเท่านั้น^๕ เหมือน
เขาล่วงเกินหญิงพราหมณ์ ผู้ไม่มีคนคุ้มครอง

^๑Mn. 8.376.

brāhmanīm yady aguptām tu gacchetām vāis̥yapārthivāu /
vāis̥yam pañcasatam kuryāt ksatriyam tu sahasrinam //

^๒Mn. 8.377.

ubhāv api tu tāv eva brāhmanyā guptayā saha /
viplutāu sūdravad dand̥yāu dagdhavyāu vā kaṭāgninā //

^๓Mn. 8.385.

^๔Mn. 8.383.

^๕Mn. 8.382.

vāis̥yaś cet ksatriyām guptām vāis̥yām vā ksatriyo vrajet /
yo brāhmanyām aguptāyām tāv ubhāu dandam arhataḥ //

และดู Mn. 8.376.

จากข้อความที่เปรียบเทียบข้างต้นทั้งหมดนี้ ผู้วิจัยเห็นว่า ชาวอินเดีย
 ยึดถือความบริสุทธิ์ของสตรีเป็นสำคัญ แม่สตรีจะอยู่ในวรรณะต่ำ คือ กูทร เชอก์
 ยังได้รับความคุ้มครองจากกฎหมาย^๑ หรือแม่แต่ชายและหญิงจะอยู่ในวรรณะ
 เดียวกัน เขาก็จะต้องเสียค่าปรับ ๒๐๐ ปณะ^๒ และมีข้อสังเกตประการหนึ่งว่า
 สังคมอินเดียให้ความคุ้มครองสตรีที่มีผู้คุ้มครองคืออยู่แล้ว มากกว่าสตรีที่ไม่มีผู้คุม
 ครอง^๓ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าสังคมยังถือว่าสตรีนั้นต้องมีผู้คุ้มครอง

ความซื่อสัตย์

สตรีอินเดียจะต้องอยู่ร่วมกับสามีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน^๔ มีความซื่อสัตย์
 จงรักภักดีต่อสามีตราบจนกระทั่งตาย ดังข้อความในมนุสมฤติว่า

สามีและภรรยาจะต้องซื่อสัตย์ต่อกันและกันจนกระทั่งตาย และจะต้อง
 จำไว้เป็นข้อสรุปของธรรมะที่สูงที่สุดสำหรับสามีและภรรยา^๕

^๑ ฎุวิธานิพนธ์ หน้า ๑๕ เฉิงอรรถที่ ๑, ๕.

^๒ Mn. 8.368.

sakāmāṃ dūṣayamṣtulyo nāṅgulicchedam āpnuyāt /
 dviśātam tu damam dāpyah prasāṅgavinivṛttaye //

ดูเทียบ Yāj. 2.288.

^๓ ฎุวิธานิพนธ์ หน้า ๑๗ เฉิงอรรถที่ ๑, ๒, ๓, ๔.

^๔ Vis. 25.2.

^๕ Mn. 9.101.

anyonyāsyāvyaḥcāro bhaved āmaranāntikah /
 eṣa dharmah samāsenā jñeyah stripumsayoh parah //

สังคมนินเคียนั้นเรื่องความซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อสามีมาก ก็จะได้เห็นได้จากข้อความต่อไปนี้

สตรีที่ซื่อสัตย์รู้จักควบคุมความคิด คำพูด และกิริยาท่าทางไม่ละทิ้งหน้าที่ที่มีต่อสามี จะได้อยู่ร่วมกับสามีในโลกนี้ และในสวรรค์หลังจากเขาตายแล้วด้วย^๑

สตรีที่มีความประพฤติกู้ ทำแต่สิ่งดีงามเป็นประโยชน์ต่อสามี รู้จักควบคุมสติอารมณ์และซื่อสัตย์ต่อสามี ทั้งในขณะที่สามีมีชีวิตอยู่และตายแล้ว เธอจะมีชื่อเสียงในโลกนี้และจะมีความสุขพร้อมกับพระอูมาในโลกหน้า^๒

การที่สังคมนินเคียนั้นเรื่องความซื่อสัตย์ของสตรีน่าจะมีสาเหตุมาจากความเชื่อที่ว่า สตรีเป็นผู้มีความมักมากในคัมภีร์ รักความสบาย ชอบเครื่องประดับ มีความต้องการไม่บริสุทธิ์ เต็มไปด้วยโลภะ โทสะ ไม่ซื่อสัตย์ และผูกพยาบาท^๓ เมื่อคิดว่าความประพฤติกู้เหล่านี้เป็นคุณสมบัติประจำตัวของสตรี ดังนั้นจึงทำให้

^๑ Mn. 9.29.

patim yā nābhicarati manovāgdehasamyatā /
sā bhartṛlokān āpnoti sadbhiḥ sādhvīti cocyate //

^๒ Yāj. 1.75.

mṛte jīvati vā patyāu yā nānyam upagacchati /
seha kīrtim avāpnoti modate comayā saha //

ดูเทียบ Yāj. 1.87.

^๓ Mn. 9.17.

śayyāsanam alamkāram kāmam krodham anārjavam /
drohabhāvam kucaryām ca strībhyo manurakalpayat //

เกิดความไม่ไว้วางใจสตรี

ความสะอาด

ชาวอินเดียนั้นถือว่าระดูของสตรีเป็นสิ่งสกปรกและความชั่วเหมือนกับการฆ่าพราหมณ์ เพราะมีความเชื่อว่า "เมื่อพระอินทร์ฆ่าฤๅก (Vrtra) ภูใหญ่อึ่งเป็นบุตรของ (Tvastṛ) แล้ว พระองค์มีความผิดที่ยิ่งใหญ่มาก สิ่งมีชีวิตทั้งหลายกราบทูลต่อพระองค์ว่า พระองค์เป็นผู้ฆ่าพราหมณ์ที่ร่ำเรียนมาแล้ว ค่ายเหตุนั้นพระอินทร์จึงเข้าไปขอความคุ้มครองจากสตรีโดยกล่าวกับเธอว่า เจ้าจงช่วยรับเอาความผิดครั้งนี้ของเราไปค่ายเถิด สตรีเหล่านั้นกราบทูลว่า จากการกระทำเช่นนี้แล้วพวกหม่อมฉันจะได้รับอะไรบ้าง พระอินทร์ตอบว่า เจ้าจงขอมานี้ สตรีเหล่านั้นกราบทูลว่า ขอให้พวกหม่อมฉันมีลูกหลังจากที่ได้อยู่ร่วมกับสามีในเวลาที่เหมาะสม และขอให้มีความสุขจากการที่ได้อยู่กับสามีจนกระทั่งคลอดลูก พระอินทร์ตอบว่าตกลง สตรีเหล่านั้นก็ยอมรับความผิดของพระอินทร์ไปเป็นความผิดของตนเอง ความผิดนี้เท่ากับความผิดของการฆ่าพราหมณ์ ซึ่งก็ปรากฏออกมาทุกเดือน คือ ระดูที่ไหลออกมานั่นเอง^๑ ดังนั้น ระดูจึงเป็นสิ่งแสดงความบริสุทธิ์ของสตรี^๒ แต่เป็นสิ่งที่สกปรกน่ารังเกียจ^๓ ผู้เขียนคัมภีร์ธรรมศาสตร์จึงกำหนดข้อปฏิบัติของสตรีในขณะที่มีระดูไว้ดังนี้

ห้ามสตรีทาตา หรือขโลมขี้นิ้วบนร่างกาย ห้ามอาบน้ำ ห้ามนอนบนพื้น หรือนอนในเวลากลางวัน ต้องไม่แตะต้องไฟ ไม่ปั้นค้ายทำเชือก ไม่แปรงฟัน

^๑Vās. 5.7; Viṣ. 5.16 - 17.

^๒Mn. 5.108.

^๓Vās. 5.8 - 9.

ไม่กินเนื้อ ไม่มองดาวเคราะห์ต่าง ๆ ไม่ยิ้ม ไม่ยุ่งเกี่ยวกับงานบ้านที่อยู่ยงยาก
ต่าง ๆ ไม่วิ่ง และต้องคั้นน้ำจากภาชนะใหญ่ซึ่งทำด้วยทองแดง โดยใช้ฝ่ามือตัก
ขึ้นมาคั้นเอง^๑

นอกจากนี้ผู้เขียนคัมภีร์ธรรมศาสตร์ยังกล่าวห้ามผู้ชายไม่ให้เข้าใกล้
สตรีในขณะที่มีระดู จะเห็นได้จากข้อความในมนุสมฤตตินี้

แม้ผู้ชายมีความต้องการมากเพียงใดก็ห้ามอยู่ใกล้สตรีหรือนอนในเตียง
เดียวกับสตรีในขณะที่เธอมีระดู^๒ เพราะจะทำให้สติปัญญา เกษ พลัง สายตา

^๑Vās. 5.6.

(During that period) she shall not apply collyrium
to her eyes, nor anoint (her body), nor bathe in water; she
shall sleep on the ground; she shall not sleep in the day -
time, nor touch the fire, nor make a rope, nor clean her
teeth, nor eat meat, nor look at the planets, nor smile, nor
busy herself with (household affairs), nor run; she shall
drink out of a large vessel, or out of her joined hands, or
out of a copper vessel.

^๒Mn. 4.40.

nopagacchet pramatto'pi striyam ārtavadarśane /
samānaśayane cāiva na śayīta tayā saha //

ดูเทียบ Vās. 12.6; Gau. 9.29 - 30 และ Vis. 69.11.

และอายุเสื่อมลง^๑ ถ้าเขาเลี้ยงโคจะทำให้สิ่งเหล่านั้นเพิ่มขึ้น^๒

สังคมอินเดียนั้นไม่เพียงแต่ถือวาระฤกษ์ของสตรีเป็นสิ่งสปรกและความชั่ว
เท่ากับการฆ่าพราหมณ์เท่านั้น แต่ยังเห็นว่า สตรีในขณะมีระดูมีฐานะเท่ากับศูทร
อีกด้วย ทั้งข้อความที่กล่าวว่

สตรีขณะมีระดูห้ามมองพราหมณ์ในขณะกินอาหาร^๓ และห้ามแตะต้องพวก
ทวิช ถ้าฝ่าฝืนจะถูกเขี่ยนควายหวายหรือแส้^๔

ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การที่สังคมอินเดียนั้นเชื่อวาระฤกษ์เป็นสิ่งสปรกและ
เป็นความชั่ว ถึงกับกำหนดข้อปฏิบัติสำหรับสตรีในขณะมีระดู และห้ามผู้ชายไม่ให้
เข้าใกล้สตรีในช่วงนั้น แสดงให้เห็นว่าชาวอินเดียนั้นถือความสะอาดเป็นสิ่งสำคัญจน
ต้องมีบทบัญญัติออกมาเช่นนี้ เพราะไม่ต้องการให้ทั้งสตรีและบุรุษอยู่ร่วมกันในช่วง
เวลานั้น

^๑Mn. 4.41.

rajasābhiplutām nārīm narasya hy upagacchataḥ /
prajñā tejo balam cakṣurāyuscaiva prahīyate //

^๒Mn. 4.42.

tām vivarjayatas tasya rajasā samabhiplutām /
prajñā tejo balam cakṣurāyuscaiva pravardhate //

^๓Mn. 3.239.

cāṇḍālas' ca varāhas' ca kukkuṭaḥ svā tathāiva ca /
rajasvalā ca ṣaṇḍhas' ca nekṣerannaśnato dvijān //
ดูเทียบ Āp. 2.7.17.20; Gau. 15.24 และ Viṣ. 71.6.

^๔Viṣ. 5.105.

ความมีใจเมตตากรุณา

สตรีอินเดียจะมีคุณค่าในสายตาของนักกฎหมายอินเดีย คือ การมีคุณธรรมประจำใจ รู้จักเสียสละ เช่น ไม่ควรปฏิเสธการให้อาหารแก่ผู้ที่มาขอ^๑ อันนี้แสดงให้เห็นว่าสังคมอินเดียสนับสนุนให้สตรีมีความเมตตากรุณา ดังนั้น ถ้าสตรีไม่ประพฤติปฏิบัติยอมทำให้เกิดสิ่งไม่ดีแก่ตัวเอง จะเห็นได้จากข้อความในอภิปัสตัมพธรรมศาสตร์ ดังนี้

สตรีใดที่ปฏิเสธการให้ทานแก่นักเรียนที่เคร่งครัดจริง ๆ จะทำให้สตรีนั้นต้องสูญเสียบุญกุศลต่าง ๆ ที่ได้รับมาจากการกระทำพิธีศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ หรือที่ได้มาจากการให้ของขวัญ การเผาสิ่งของที่หิไปในพิธีบูชาไฟในบ้าน หรือมณูที่ได้จากบุตร สัตว์เลี้ยง หรือได้จากการที่สมาชิกในครอบครัวไปศึกษาพระเวท ดังนั้นสตรีจึงไม่ควรปฏิเสธการให้ทานในหมู่นักเรียนที่มาขอ เพราะในจำนวนนักเรียนเหล่านั้น อาจจะมีนักเรียนที่เคร่งครัดอยู่ด้วย^๒

ค่านิยมเกี่ยวกับความประพฤติของสตรีอันไม่เป็นที่ปรารถนาของสังคม

ความประพฤติที่ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียแก่สตรี ได้แก่ ความมักมากในตัณหา ท้าแห่ง (ฆ่าลูก) ฆ่าสามี กินเหล้าเมายา^๓ คบคนชั่ว แยกกับสามี

^๑ Ap. 2.2.4.13.

^๒ Ap. 1.1.3.26.

^๓ Mn. 5.90.

pāṣaṇḍamāśritānām ca carantīnām ca kāmataḥ /
garbhabhartrdruhām cāiva surāpīnām ca yoṣitām //

ชอบเที่ยวเตร่ ชอบนอนในเวลาที่ไม่สมควร และค้างแรมบ้านชายอื่น^๑ นอกจากนี้
 การเป็นโรคเรื้อรังที่นารังเกียจ การเสียพรหมจรรย์ซึ่งพิสูจน์ได้ ความประพฤติ
 เหล่านี้ถือเป็นความผิดของสตรีเช่นกัน^๒ อีกทั้งสตรีจะต้องไม่เล่นการพนันโดยไป
 อาศัยในบ้านชายอื่น อันเป็นผลทำให้ต้องแยกทางจากพ่อ สามี และลูก เพราะจะ
 ทำให้เสียชื่อเสียง^๓ และเป็นผลทำให้อาณาจักรพินาศอีกด้วย

ความประพฤติกังกล่าวข้างต้นไม่เป็นที่นิยมของสังคมอินเดีย ดังนั้น
 ถ้าสตรีผู้ใดมีความประพฤติดังกล่าว ย่อมทำให้สตรีผู้นั้นไม่มีคุณค่าควรแก่การนิยม
 ยกย่อง ด้วยเหตุนี้ ผู้เขียนคัมภีร์ธรรมศาสตร์จึงได้กำหนดบทลงโทษสตรีที่มีความ
 ประพฤติผิดไว้เพื่อเป็นข้อห้ามสำหรับสตรีจะได้ไม่ประพฤติ ซึ่งผู้วิจัยจะได้นำ
 ต่อไป

^๑Mn. 9.13.

pānam durjanasamsargah patyā ca viraho'tanam /
 svapno'nyagehavāsaś ca nārī samdūsanāni ṣaṭ //

^๒Nār. 12.36.

^๓Brh. 24.5.

^๔Mn. 9.221 - 222.

dyūtam samāhvayam cāiva rājā rāstrān nivārayet /
 rājyān takaranāvetāu dvāu doṣāu pṛthivīksitām //
 prakāśam etat tās karyam yad devanasamāhvayāu /
 tayor nityam pratīghāte nrpatir yatnavān bhavet //

ดูเทียบ Yāj. 2.203.

การทำแท้ง (ฆ่าลูก) และการพยายามฆ่าสามี

สตรีที่ฆ่าลูกและฆ่าสามีถือว่ามีความผิดเหมือนกัน ดังนั้นเธอจะได้รับการลงโทษอย่างเดียวกัน นักกฎหมายอินเดียได้กำหนดโทษไว้ ซึ่งพอกกล่าวโดยสรุปได้ ๒ แบบ คือ การลงโทษแบบแรก เป็นการลงโทษทางกาย การลงโทษแบบหลัง เป็นการลงโทษที่ทำให้ฐานะของเธอตกต่ำไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบให้เห็นดังนี้

ถ้าสตรีฆ่าลูกหรือฆ่าสามี เธอจะถูกกักขังในห้องหรือกระท่อมใกล้ ๆ บ้าน และให้ห่ออาหาร ให้ใช้เครื่องแต่งตัวที่เก่า ๆ ซาก ๆ แม้ว่าเธอจะล้างบาปแล้วก็ตาม^๑ หรือจะถูกตัดจมูกและริมฝีปาก^๒ จะถูกไล่ออกจากเมือง^๓ หรือจะถูกสามีทอดทิ้ง^๔ การลงโทษแบบนี้เป็นการลงโทษเฉพาะตัวสตรีทำให้เจ็บและอาย การลงโทษอีกแบบ เป็นการลงโทษที่มีผลทำให้ฐานะของสตรีตกต่ำ ไม่เป็นที่ยอมรับใน

^๑ P.V. Kane, History of Dharmasāstra, Vol. II. Part I. (Poona : Bhandarkar Oriental Research Institute, 1975), p. 573.

^๒ Ibid., p. 594.

^๓ Nār. 12.92.

^๔ Vās. 21.10.

But (these) four (wives) must be abandoned, (viz.) one who yields herself to (her husband's) pupil or to (his) Guru, and especially one who attempts the life of her lord, or who commits adultery with a man of a degraded caste.

สังคม คือ มีฐานะเป็นจันฑาล หมายความว่า จะไม่ได้รับรางวัลหรือผลบุญกุศลต่าง ๆ ที่ตัวเองกระทำไว้ หลังจากตายแล้วเลย และจะเป็นที่เหยียดหยามของสังคม^๑

การคัมสุรา

นักกฎหมายอินเดียส่วนมากมีความเห็นตรงกันในเรื่องบทลงโทษสตรีที่คัมสุรา มีหลักฐานเพียงอันเดียวในเศคาตมสมฤติ ที่กล่าวถึงการลงโทษของสตรีที่มีผลต่อสังคมควย คือ สตรีถูกลดฐานะให้เป็นจันฑาล^๒ ส่วนโทษอื่น ๆ นั้นมีดังนี้

สามีอาจจะมีการยาใหม่เมื่อไรก็ได้^๓ และการคัมสุรานั้นจะทำให้มีพันธีก่า (บุรุษที่คัมสุราก็จะมีพันธีก่าควยเช่นกัน)^๔ ทำให้เสียความงาม^๕ มีบาปหนา^๖ เทพเจ้าจะ

^๑Gau. 21.5, 9; Vās. 28.7; Āp. 1.9.24.8.

^๒Gau. 21.1.

^๓Mn. 9.80.

madyapā sādhuṽrttā ca pratikūlā ca yā bhavet /
vyādhitā vādhivettavyā himsrārthaghnī ca sarvadā //

ดูเทียบ Bau. 2.2.4.6; Vās. 21.15. และ Yāj. 1.73.

^๔Mn. 11.49; Yāj. 3.209.

^๕Brh. 24.7.

^๖Mn. 11.55.

anṛtaṃ ca samutkarse rājagāmi ca pāisūnam /
guroścālikānirbandhaḥ samāni brahmahatyayā //

ดูเทียบ Yāj. 3.228.

ไม่ยอมให้เชออยู่กับสามีหลังจากตายแล้วแน่นอน อีกทั้งผลบุญต่าง ๆ ที่ทำไว้ก็จะสูญหาย และจะต้องเวียนไปในโลกลี้ และเกิดอีกครั้งเป็นปลิงหรือหอยมุก^๑ จะถูกปราบ ๒ กษณะะ ทั้งนี้รวมทั้งบุรุษควาย^๒ หรือจะถูกเหล็กกร้อน ๆ ที่ทำเป็นรูปร้านเหล่านาบบนหน้าผาก^๓

การเล่นการพนัน

มนุสมฤติกำหนดโทษของสตรีที่เล่นการพนันไว้ดังนี้

โทษที่ตรียตีควาย^๔ ไม่เรียว หรือ เชือก หรือสิ่งอื่น ๆ ที่คล้าย ๆ กัน^๕

การมักมากในคัมภี

นักกฎหมายอินเดียจำนวนมาก เห็นตรงกันที่จะลงโทษสตรีที่มักมากด้วยคัมภีต่างกันที่ความรุนแรงของการลงโทษ ซึ่งขึ้นอยู่กับความคิดของผู้เขียน เคาตมสมฤติ

^๑ Vās. 21.11.

^๒ Mn. 9.84.

pratisiddhāpi cedyā tu madyam abhyudayesv api /
prekṣāsamājam gacched vā sā dandya kṛṣṇalāni ṣaṭ //

^๓ Mn. 9.237.

gurutalpe bhagaḥ kāryaḥ surāpāne surādhvajah /
steye ca śvapadam kāryam brahmaḥanyaśirāḥ pumān //

^๔ Mn. 9.230.

strībālonmattavrddhānām daridrānām ca roginām /
śiphāvidalarajjvādyāir vidadhyān nrpatir damam //

กำหนดโทษให้สตรีถูกลดฐานะเป็นจัณฑาล^๑ อันทำให้ฐานะของเธอตกต่ำไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม

ส่วนโทษเฉพาะบุคคลมีดังนี้ สตรีที่ไม่เชื่อสัจย์ต่อสามี ไปร่วมประเวณีกับชายอื่น ไม่ว่าจะเป็ นลูกศิษย์ของสามี ครูของสามี หรือผู้ชายที่อยู่ในวรรณะต่ำ เช่น พวกช่างหนัง เป็นต้น เธอจะถูกสามีและลูกทอคทั้ง และจะถูกแทนด้วยภรรยาอื่นเมื่อไรก็ได้^๒ จะถูกโกนผม ต้องนอนบนพื้น จะได้รับอาหารที่เลว ๆ และเสื้อผ้าที่สกปรก และได้รับความเกลียดชังไม่ให้มีอำนาจเหนือคนรับใช้^๓ หรือภักษัตริย์จะนำสตรีมาที่สาธารณะแล้วให้สุนัขฉีกเนื้อกิน^๔ หรือจะถูกขับไล่ออกจากบ้านและถูกฆ่าให้ตาย^๕ ถ้าใช้มารยาธั้ยวนชายจะถูกตัดจมูก ริมฝีปาก หู และถูกแห่ประจานบนถนน ถูกบังคับให้ไต่คนนำ ให้สุนัขฉีกเนื้อออกเป็นชิ้น ๆ ในที่สาธารณะ ต่อหน้าคน

^๑Gau. 21.9.

^๒Mn. 9.80; Vās. 21.19.

^๓Nār. 12.91.

When a married woman commits adultery, her hair shall be shaved, she shall have to lie on a low couch, receive bad food and bad clothing, and the removal of the sweepings shall be assigned to her as her occupation.

และอ้างใน P.V. Kane, History of Dharmasāstra, Vol. II.

Part I, p. 571.

^๔Gau. 23.14.

^๕Brh. 23.14.

มาก ๆ หรือถูกกักขังบริเวณในบ้านของเธอ ถ้าเธอไปยุ่งเกี่ยวกับชายวรรณะต่ำกว่า^๒

จากที่กล่าวข้างต้น จะเห็นว่าโทษต่าง ๆ ที่สตรีจะได้รับนั้นมีความรุนแรงพอที่จะเป็นข้อห้ามไม่ให้สตรีประพฤติผิด ผู้วิจัยเห็นว่า สังคมอินเดียต้องการให้สตรีมีความประพฤติดี มีคุณคาควรแก่การยกย่อง และนอกจากนี้ ในสมัยนั้นสตรีจะต้องมีความประพฤติดีดังกล่าว จึงมีบทลงโทษเกิดขึ้น ซึ่งความประพฤติดีเหล่านี้ไม่เป็นที่นิยมยกย่องในสังคมอินเดีย

ค่านิยมเกี่ยวกับความงามทางร่างกายของสตรีอันเป็นที่ปรารถนาของสังคม

ทัศนะเกี่ยวกับเรื่องความงามของสตรีอินเดียโดยทั่ว ๆ ไป ชาวอินเดียไม่นิยมสตรีที่คล่องแคล่วว่องไว ที่มีท่าทางเดินเหมือนกวาง มีรูปร่างบอบบาง มีผมสีแดงหรือสีทอง และมีตาสีฟ้า ซึ่งชาวอินเดียเรียกว่าตาแมว แต่นิยมสตรีที่มีมารยาทเรียบร้อย นิ่มนวล มีท่าทางเดินเหมือนหงส์ หรือช้าง มีผมดำยาว เมื่อปล่อยสยายยาวถึงข้อเท้ายิ่งสวยงาม และดวงตาต้องมีลักษณะคล้ายตาปลา คิ้วโค้งคล้ายกับคันทัน และมือขนตาองยาวเหมือนลูกศร^๓

^๑ Brh. 23.15 - 16.

^๒ Mn. 8.365.

kanyām bhajantīm utkr̥ṣṭam na kiṃcid api dāpayet /
jaghanyam sevamānām tu samyatām vāsayed gr̥he //
ดูเทียบ Yāj. 2.288.

^๓ P. Thomas, Hindu Religion Custom and Manners, 5th ed. (Bombay : D.B. Taraporevala Son & Co. Private, 1971), p. 63.

มนุสมฤติ กล่าวถึงความงามของสตรีที่มีคุณค่าควรแก่การนิยมนกย่องไว้
ละเอียดกว่าวิฆนุสมฤติ ดังนี้

สตรีต้องมีสุภาพดี มีท่าทางเดินเหมือนช้างหรือหงส์ มีขนตามตัว หรือ
บนศีรษะพอประมาณ มีฟันเล็ก มีแขนขาที่อ่อนนุ่มไม่พิการ มีชื่อเป็นที่ยอมรับ^๑
กล่าวคือ ต้องออกเสียงง่าย ไม่มีความหมายใกล้เคียงกับสิ่งที่น่ากลัว มีความหมาย
ง่าย ๆ เรียบ ๆ น่าชื่นชมเป็นมงคล พยางค์สุดท้ายของชื่อ ควรจะเป็นสระเสียง
ยาว และมีความหมายที่แสดงถึงการให้พร^๒ จะต้องไม่มีความหมายเกี่ยวกับกลุ่มกา
ตน์ไม้ แม่น้ำ ภูเขา นก งู หาส ชื่อของพวกวรรณะต่ำ และไม่ควรรใช้คำที่มีความ
หมายโหดร้ายน่ากลัว^๓

วิฆนุสมฤติและมนุสมฤติ มีข้อความกล่าวถึงความงามของสตรีที่เหมือนกัน
ว่า สตรีต้องมีสุภาพดี^๔ แต่วิฆนุสมฤติกล่าวต่างจากมนุสมฤติ ถึงข้อความที่ว่า สตรี

^๑Mn. 3.10.

avyaṅgāṅgīm sēumyanāmnīm hamsavāraṇagāminīm /
tanulomakeśadaśanām mrdvaṅgīmudvahetstriyam //

^๒Mn. 2.33.

strīnām sukhodyam akrūram vispastārtham manoharam /
maṅgalyam dīrghavarṇāntamāsīrvādābhidhānavat //

^๓Mn. 3.9.

narkṣavrṅksanadīnāmnīm nāntyaparvatanāmikām /
na pakṣyahipresyanāmnīm na ca bhīṣaṇanāmikām //

^๔Vis. 24.12; Mn. 3.10.

จะต้องไม่พิการ คือ ต้องไม่มีอวัยวะมากหรือน้อยเกินไป เช่น มีนิ้วถึง ๒ นิ้ว หรือมีแค่ ๔ นิ้ว^๑ และต้องไม่มีผมสีแดง^๒

ความงามของสตรีดังกล่าวข้างต้น เป็นความงามทางด้านร่างกาย หากสตรีใดมีรูปสมบัติตามที่กล่าวแล้วก็จะเกิดผลดีต่อตนเอง เป็นที่พึงพอใจของสามี ทำให้สามีรักใคร่ และอยู่ร่วมกับสามีอย่างมีความสุข จะเห็นได้จากข้อความใน มนุสมฤติกถาวโรวว่า

ถ้าภรรยาไม่มีความงามที่เปล่งปลั่ง หลอนจะไม่เป็นที่พึงพอใจสามี บุตร ก็จะไม่เกิดขึ้น^๓

ถ้าภรรยาเปล่งปลั่งไปด้วยความงาม บ้านทั้งบ้านก็จะสดชื่นแจ่มใส หากความงามลดน้อยลงทุกสิ่งทุกอย่างก็จะตรงกันข้าม^๔

จากที่กล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าชาวอินเดียไม่นิยมชาวตะวันตก จากหลักฐานที่ว่าไม่นิยมสตรีที่มีผมสีแดง ตาสีฟ้า ความงามทางกายก็เป็นคุณสมบัติ ที่สำคัญประการหนึ่ง ที่มีผลต่อชีวิตของการครองเรือนของสตรี นอกเหนือจากความงามทางวาจา และความงามทางจิตใจ

^๑ Vis. 24.13 - 14.

^๒ Vis. 24.15.

^๓ Mn. 3.61.

yadi hi strī na roceta pumāṃsaṃ na pramodayet /
apramodāt punaḥ pumsaḥ prajānaṃ na pravartate //

^๔ Mn. 3.62.

striyāṃ tu rocamānāyāṃ sarvaṃ taḍ rocate kulam /
tasyāṃ tva rocamānāyāṃ sarvaṃ eva na rocate //